

ה"ת 21126/01/14 - יוסף תמם, יצחק תמם, אורה תמם, תמם יוסף עבודות צנרת בע"מ נגד מדינת ישראל - משטרת ישראל - יחידת לה"ב 433, מדינת ישראל - רשות המסים בישראל- משרד האוצר

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 21126-01-14 תמם ואח' נ' מדינת ישראל

בפני מבקשים	כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
	1. יוסף תמם
	2. יצחק תמם
	3. אורה תמם
	4. תמם יוסף עבודות צנרת בע"מ
	המבקשים 1-4 ע"י עוה"ד עמית בר טוב ועו"ד יוסי חמצני
נגד משיבים	
	1. מדינת ישראל - משטרת ישראל - יחידת לה"ב 433
	ע"י רס"מ איתן קרמר, רפ"ק ישראל חזן
	2. מדינת ישראל - רשות המסים בישראל- משרד האוצר
	ע"י איציק בר ישי

החלטה

רקע ועובדות:

1. לפניי בקשת המבקשים להחזרת תפוסים וביטול צווים שהוטלו במסגרת, מכוח סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט 1969 (להלן: "הפקודה") ומכוח סעיף 21 לחוק לאיסור הלבנת הון, התש"ס 2000 (להלן: "החוק לאיסור הלבנת הון") שהוטל לצורך חילוט עתידי שניתן במסגרת תיק זה ביום 17.12.13 בעניין הנכסים הבאים:

המבקש 1: א.

- 1) טלפון סלולרי אישי
- 2) רכב מסוג טויוטה לנד קרוזר ת.ר. 3800870 הרשום על שם המבקש 1.
- 3) חשבון פרטי של המבקשים 1 ו- 3 מס' חשבון 38678 סניף 678 בבנק הפועלים.

עמוד 1

ב. **המבקש 2:**

- (1) טלפון סלולרי אישי
- (2) כסף בסך 4,800 ₪ שנתפס בביתו של המבקש 2.

ג. **המבקשת 3:**

בעניין צו מניעה בקשר עם דירה בבעלות המבקשת 3, בבניה בפרויקט צמרת בתל אביב, הידוע כחלקה 731 בגוש 6108 שהוטל במסגרת תיק 27286-12-13.

ד. **המבקשת 4:**

- (1) צו הקפאה על תיק השקעות של המבקשת 4 ע"ס 1,700,000 ₪ שהוטל בחשבון 261210 בסניף 678 בבנק הפועלים.
- (2) רכב עבודה מסוג פורד F-350 מ.ר. 6257171 שנתפס.
- (3) צו המורה לתאגיד המים מי אביבים 2010 בע"מ שלא לשלם חובות כספיים למבקשת 4 ע"ס 2,122,772 (כולל מע"מ) בגין פרויקטים שלטענת המבקשת 4, אין להם קשר לחקירה.
4. עניינו של ההליך, הינו בחקירה המתנהלת על ידי המשיבות (להלן גם ביחד: "**המשיבה**") בקשר לעבודות שבוצעו בתאגיד המים "מי אביבים", כאשר העבירות המיוחסות למעורבים בפרשיה עניינם, הלבנת הון, מתן שוחד, הנפקת חשבוניות פיקטיביות וכיו"ב.
5. ביום 17.12.13 נעצרו המבקשים 1-2 במסגרת וביום 23.12.13 שוחררו למעצר בית בתנאים מגבילים.

טענות המבקשים:

6. לטענת המבקשים, בניגוד להוראות החוק, לא נמסרו להם העתקים מהצווים ודוחות החיפוש, למעט אישורים בדבר תפיסה שמספרם 262253 ו- 513962 ואישור נוסף שמספרו איננו ברור והם מבקשים מבית המשפט כי יורה למשיבה להעביר העתקים מכל הצווים שניתנו כנגד רכושם.
7. לטענתם, נתפסו נכסים במיליוני שקלים, אם בדרך של עיקול ברישום על כל ציוד המבקשת 4 על כ- 50 כלי רכב וציוד שונה, אם בהקפאת כספים בחשבון הבנק ע"ס 1,700,000 ₪ ואם על ידי לקיחת 2

כלי רכב, עיקול על נכס בבנייה, וצווים המורים לחברת "מי אביבים" שלא לשלם למבקשת 4 חובות עבר בגין ביצוע פרויקטים שאין להם קשר לתיק החקירה בסך של 2,122,772 ₪ כולל מע"מ.

8. לטענת המבקשים, המשיבה כלל לא פרטה את גובה סכום החשדות לעבירות המיוחסות לכאורה למבקשים 1-2 ואין ביכולת המבקשים לטעון כי התפיסה לתכלית ראויה והיא פוגעת במבקשים במידה העולה על הנדרש.

כמו כן, לטענתם, לא נעשתה כל פעולה בכדי לאזן בין מטרות התפיסה לבין הפגיעה ברכוש המבקשים. במצב הנתון, נגרמים נזקים כבדים והמבקשת 4 מצויה על סף קריסה.

9. לטענת המבקשים 1-2 יש להשיב להם את הטלפונים הניידים, הם אינם נדרשים כראיה ועד החלטה עתידית בעניין חילוטם, נראה כי הטלפונים לא יהיו שווים דבר. עוד לטענתם, המשיבים יכולים לחדור לטלפונים הניידים ולחלץ כל אינפורמציה שדרושה להם.

10. לטענת המבקשים אין למשיבים כל צורך להחזיק בכלי הרכב מסוג טויוטה ופורד וכי אם יוגש כתב אישום. ניתן להטיל עיקול/ שיעבוד על כלי הרכב ובכך לאפשר איזון בין הצורך בתפיסת כלי הרכב וביצוע כל החלטה לגביהם בעתיד.

11. לטענת המבקשים, יש לבטל את צו המניעה שהוטל על זכויות בדירה בבניה בפרויקט פארק צמרת בתל אביב, הידוע כחלקה 731 בגוש 6108 הרשום על שם המבקשת 3. המבקשת 3 קיבלה מבנק לאומי למשכנתאות הודעה על אירוע הפרה והתראה בטרם נקיטת הליכים והכל כתוצאה מהטלת צו המניעה. והיה ולא יוסר הצו בתוך 45 ימים (מיום 18.12.13) הבנק יראה בכך הפרת הסכם המימון ויסרב להעמיד הלוואה או לשחרר כספים ממסגרת האשראי שהועמד ובכך יגרמו למבקשת נזקים בלתי הפיכים וקיצוניים.

לטענת המבקשת 3, אין ולא הייתה לה כל מעורבות בחשדות הנחקרים ולא ניתן להטיל על רכושה צו מניעה. תפיסת זכויותיה בדירה אינן יכולות לשמש כראיה. כמו כן, ככל הנראה הוטלו עיקולים ברישום על כל ציוד המבקשת המסתכמים בשווי של כמה מיליוני שקלים שדי בהם כדי להבטיח החלטת חילוט של בית המשפט בעתיד.

12. לטענת המבקשת 4, יש לבטל צו הקפאה על תיק השעות שלה בסך 1,700,000 ₪ שהוטל בבנק הפועלים סניף 678 חשבון 261210. תיק ההשקעות משמש כבטחון לקבלת אשראי למבקשת 4 לפעילותה והקפאת התיק גורמת לה נזקים בלתי מידתיים.

13. המבקשים עתרו להורות לתאגיד המים מי אביבים לשלם למבקשת 4 חובות בסך 2,122,772 ₪

ולבטל את הצו האוסר לתאגיד המים לשלם למבקשת 4 כספים בגין פרויקטים שבוצעו זה מכבר, שאין להם קשר לחקירה.

14. המבקשים 1 ו- 3 מבקשים לבטל את צו ההקפאה שהוטל על חשבונם בבנק הפועלים, סניף 678 בחשבון 38678. לטענתם, המדובר בחשבון פרטי המצוי במינוס ואין בהקפאת החשבון כדי לשמש תכלית ראויה כלשהיא.

טענות המשיבה:

15. לטענת המשיבה, נכסי הנדל"ן, חשבונות הבנק, כלי הרכב, הכספים, יתרות בתאגיד מי אביבים (להלן: "הרכוש") שנתפסו, הוקפאה ובוצעה בהם מניעה מתוקף צווי בית המשפט לפי הפקודה ולפי החוק לאיסור הלבנת הון.

16. החקירה הגלויה שנפתחה ביום 17.12.13 עדיין בעיצומה ומתקיימת כנגד המבקשים בחשד לביצוע עבירות מרמה בהיקף נרחב של מיליוני שקלים וכן בחשד לביצוע עבירות לפי החוק לאיסור הלבנת הון.

17. לטענתה, כל פעולה שבוצעה ברכוש לרבות תפיסה, הקפאה או מניעה נדרשת בין היתר על מנת למנוע הברחת רכוש על ידי החשוד או מי מטעמו ולהבטחת אפשרות מימוש חילוטן לפי הוראות סעיף 21 (א) לחוק לאיסור הלבנת הון ו/או פקודת סדר הדין הפלילי.

18. לטענת המשיבה, קיים בסיס משפטי וראייתי להוצאת הצווים ולתפיסת הרכוש, מניעה והקפאה שלו.

דין והכרעה:

19. בבקשת המבקשים התקיימו שני דיונים שונים, בדיון הראשון שהתקיים ביום 24.2.14 הגיעו הצדדים להסכמות לפיהם, שני כלי הרכב התפוסים בידי המשטרה מסוג טויוטה לנד קרוזר והשני מסוג פורד, ישוחררו בכפוף להפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך של 100,000 ₪, על שני כלי הרכב ירשם שעבוד לטובת המדינה, המבקשים יערכו ביטוח מקיף כשהמוטב הינו המדינה. כמו כן, נאסר על המבקשים לבצע טרנסקציה או למסרם לגורם שלישי, ובהינתן צו בית משפט, על המבקשים להעמיד את כלי הרכב באופן מיידי לרשות המדינה.

20. כמו כן, באשר לסך של 4,800 ₪ במזומן אשר נתפסו בבית המבקש 2, הוסכם כי יוחזרו לידי המבקש.

21. בדיון שהתקיים לפני ביום 18.3.14 טענו המבקשים כי הצווים ניתנו בחוסר סמכות ויש לבטלם.

לטענתם, המשיבים עתרו לבית המשפט מכוח שלוש עילות שונות/ החוק לאיסור הלבנת הון, שאמנם קבוע בחוק כי יש לפנות לבית המשפט המחוזי, אך הפסיקה מאפשרת לפנות גם לבית משפט שלום, ואולם, יש להצטייד בבקשת פרקליט מחוז ובתצהיר, בהתאם לסעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג 1973 ומכוח סעיף 109 לחוק המע"מ.

לטענתם, משלא הגישה המשיבה הצהרת פרקליט, התפיסה מכוח החוק לאיסור הלבנת הון ניתנה שלא כדין.

כמו כן, בהתאם לסעיף 109 לחוק המע"מ, הרי שניתן לתפוס רכוש הקשור לחברה, או רכוש פרטי אם יש חשד שנעברה בו עבירה, לגרסת המבקשים אין כל חשד כי בבתי המבקשים, כלי הרכב והציוד נעברה עבירה.

22. המשיבה טענה בדיון כי יש לה סמכות לעשות שימוש בסעיפים 32 לפקודה וכן בהתאם לסעיף 21-23 לחוק לאיסור הלבנת הון. מהות החוק לאיסור הלבנת הון הינה שמירה על אינטרס המדינה ולאפשר לה לתפוס רכוש החשוד בעבירות או בשווי הרכוש שחשוד בעבירות, מבלי שהרכוש יעלם.

23. כמו כן, חוק איסור הלבנת הון מתייחס לרכוש בשווי הרכוש בו נעברה העבירה ויוצאת מנקודת הנחה שברכוש שמקורו בעבירה, קרי הרכוש האסור יבוצעו פעולות כדי לטשטש את מקורו.

24. באשר לאישור פרקליט מחוז לאישור התפיסה הרי שמדובר בהליך של סעדים זמניים שנעשה על פי החוק בסמוך להגשת כתב אישום, וכרגע איננו נמצאים במקום הזה.

המבקשים חשודים בביצוע עבירות פליליות חמורות של שוחד, מרמה, הלבנת הון ועבירות מס בצורה שיטתית ומתמשכת, לא ניתן להפריד את היקף התקבולים לעניין הלבנת הון לפי שנים.

התפיסה שבוצעה מידתית ורוב הנכסים נתפסו ברישום ולא בפועל.

25. המשיבה עתרה כי בית המשפט יותיר רכוש תפוס בשווי של כ - 8.6 מיליון ₪.

מקור הסמכות לחלט ולעקל כספים ורכוש

26. המקור הנורמטיבי לתפיסת חפץ והחזקתו בידי המשטרה, מצוי במסגרת הוראות חוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין"), סעיף 32 (א) לפקודה, במסגרת התפיסה כרוכה גם פגיעה בזכות

הקניין של הבעלים, המעוגנת בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו.

סעיף 32 לפקודה זו לשונו:

"סמכות לתפוס חפצים:

א. רשאי שוטר לתפוס חפץ אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

27. קיימות חמש חלופות העשויות, כל אחת, לשמש מקור סמכות לתפיסת חפץ, וזאת כאשר קיים יסוד סביר להניח אחד מאלה:

א. באותו חפץ נעברה עבירה;

ב. עומדים לעבור עבירה;

ג. החפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי של עבירה;

ד. החפץ ניתן כשכר בעד ביצוע עבירה;

או

ה. ניתן כאמצעי לביצועה.

כל אחת מן החלופות האמורות עשויה לשמש מקור נפרד לתפיסת חפץ, וכל אחת משקפת תכלית מיוחדת לה. איתורה של החלופה הרלבנטית, שלשם השגתה נתפס החפץ, חשובה לא רק לצורך בחינת השאלה האם המשטרה השתמשה כראוי בכוח הנתון בידיה, אלא גם לצורך התחקות אחר התנאים הראויים לצורך שחרור החפץ והחזרתו לבעליו בתקופת הביניים שבין מועד התפיסה לבין סיום הליכי החקירה או המשפט. (בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 12.3.06 (להלן: "לרגו").

28. בנסיבות מסוימות, תפיסתו של חפץ, נועדה לקיום תכליות חשובות וראויות מבחינה חברתית ומשפטית. המחוקק קבע מנגנונים מספר שתכליתם להבטיח ככל שניתן את ההגנה על זכות הבעלים ולמנוע פגיעה שרירותית בה שלא לצורך. כן נקבעה מגבלת זמן שבו מותרת שלילתו של החפץ מידי בעליו והחזקתו בידי המשטרה. במקרים מסוימים נדרשת התערבות שיפוטית על ידי צו המתיר את המשך החזקת התפוס.

"תפיסה בפועל של הרכוש היא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של האפשרות לחלט בעתיד. היא שוללת מן הבעלים שהועמד לדין ובטרם נחרץ דינו, את השימוש בכלי הרכב

בעצמו או באמצעות אחרים למשך תקופה ארוכה, וזאת כאמצעי בטחון

...

הפגיעה ברכושו של אדם על ידי נטילתו ממנו, על מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט אותה רק כאמצעי אחרון ובהיעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית. כך יש לעשות בהשראת חוק יסוד כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על פי עקרון המידתיות המקובל עלינו..." (בש"פ 7715/97 חג'ג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (1) 14).

29. אחת המטרות העיקריות לתפיסת חפץ בידי המשטרה נועדה למצב בו קיים יסוד סביר להניח כי באותו חפץ "עומדים לעבור עבירה". תכלית זו היא, ביסודה, מניעתית, ונועדה להקשות על העברין המיועד להוציא מן הכח אל הפועל את תכניתו הפלילית. (רע"פ 1792/99 אלי גאלי נ' משטרת ישראל, פ"ד נג (3), 312, 322).

"פירוש זה מתחזק בשוותנו נגד עינינו את תכליתו של החוק. והיא: הקניית סמכות למשטרה לתפוס חפץ במקום שיש יסוד סביר להניח כי אותו חפץ עשוי לשמש בעבירה, ובמטרה למנוע מבעליו יכולת לעבור בו עבירה נצפית. הגיונו של החוק מדבר בעד עצמו. אם אמנם "יש... יסוד סביר להניח" כי בחפץ פלוני עומדים לעבור עבירה, היעלה על הדעת כי המחוקק יעמוד מנגד ויחריש? נוכח הדברים המפורשים שבסעיף 32(א) לפקודת החיפוש, הנקבל כי המחוקק ימנע את המשטרה מתפיסת נכס במקום בו יש יסוד סביר להניח כי עומד הוא - אותו חפץ - לשמש בביצועו של פשע? הקושיה קושיה, והתשובה בה".

30. הסעיפים הרלוונטיים הנוספים לצורך הכרעה בעניינו, מוסדרים אף הם בפרק הרביעי של הפקודה שכותרתו תפיסת חפצים, בהם סעיפים 39+34 לפקודה.

31. תפיסה לצורך חילוט

מקור הסמכות לתפוס חפצים כדי להבטיח את אפשרות חילוטם בסיום המשפט נקשרת להוראת סעיף 39 לפקודה. התכלית הזו, צופה פני עתיד ההליך המשפטי וסיומו, התפיסה מיועדת לאפשר למערכת לממש את סמכות הענישה באמצעות חילוט החפץ במסגרת העונש שייגזר על העברין, וכן משקפת את הגישה ולפיה פגיעה בזכות הקניין אפשרית מקום בו החפץ הוכתם בעבירה.

סעיף 39 לפקודה זו לשונו:

"צו חילוט

(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ

או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

32. תפיסת חפץ לצורך הצגתו כראייה במשפט

מקור סמכות אפשרי לתפיסת חפץ נועד לאפשר את שימורו לצורך הצגתו כראייה במשפט.

33. הסמכויות שמעניק החוק לגורמי אכיפת החוק לפעול כנגד אדם בטרם הכרעה משפטית בדבר אחריותו הפלילית טעונות קושי מובנה, מחד; ההנחה הבסיסית שלפיה מעצרו של אדם לצורך חקירה או עד תום ההליכים היא מאחר שקיים יסוד סביר להניח כי הוא עבר עבירה פלילית, עצמה אשר משתנה עם התפתחות ההליך הפלילי. בשלב הראשון, העצמה פחותה, וככל שההליך מתקדם ונאספות הראיות, העצמה מתחזקת. בשלב הזה, עולה שאלת האיזון הראוי, בין מידת הפגיעה ההכרחית בנאשם או בנחקר, לצורך השגת התכליות הנועזות באינטרס הציבורי, לבין זכותו של אדם לממש זכויות היסוד הנתונות לו בטרם ההכרעה בשאלת אחריותו הפלילית וביניהן הזכות לחירות, לשוויון, לקניין (עניין לרגו, עמ' 7).

"שיקולי האיזון הנדרשים לעניין פגיעה בחירות האישית של נחקר או נאשם אינם בהכרח זהים לאלה החלים באשר לפגיעה בזכות הקניין, בשל עוצמתם השונה של זכויות יסוד אלה במדרג זכויות האדם. עם זאת, קווי הבחינה ומסגרת הניתוח החוקתי דומים אלה לאלה, בשל התכלית המשותפת העומדת ביסוד חובת האיזון: להגביל את מידת הפגיעה באדם - הן בגופו והן ברכושו, עד למינימום ההכרחי הנדרש להשגת האינטרס הציבורי. כך הוא לעניין מעצר אדם, וכך הוא לעניין תפיסת חפצים בטרם נשפט והורשע (בש"פ 537/95 גנימאת נ' מדינת ישראל, פד"י מט (3), 355, 405, 427-428, דנ"פ 23165/95 גנימאת נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (4) 589, 649)

אלו דבריו של בית המשפט (מפי הנשיא ברק) בדיון הנוסף בפרשת גנימאת (שם, עמ' 649):

"במדינה דמוקרטית, אשר הציבה בראש חוקתה את הצו כי "זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו, ובהיותו בן חורין" (סעיף 1 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו) מעצר ללא משפט צריך להתקיים רק במקרים חריגים ומיוחדים. הכלל הוא החירות. המעצר הוא החריג. הכלל הוא החופש. המעצר הוא החריג. כך לגבי כל מקרה של שלילת חירות וחופש ללא משפט והרשעה... המיוחדות והחריגות עליה אני עומד אינה משקפת מספרים; היא משקפת מנטליות, נקודת מוצא, ותפיסה חוקתית. היא אינה משקפת תפיסה כמותית. היא מבטאת תפיסה איכותית. היא מבטאת גישה הרואה במעצר עד תום ההליכים אמצעי אחרון ולא אמצעי ראשון. היא משקפת תפיסה הבודקת בשבע עיניים, אם נשקפת סכנה אם הנאשם ישוחרר, והיא בוחנת היטב אם אין מקום לתחליף מעצר. זוהי החובה החוקתית המוטלת עלינו. אפילו מוצדק הוא לפגוע בחירות, הפגיעה לעולם אינה צריכה להיות מעבר לנדרש".

כך הוא לגבי מעצר הפוגע בחירותו האישית של האדם. וכך הוא לגבי שלילת זכות הקניין מהאדם, בטרם הוכרע אם החפץ "נגוע" בכתם העבירה. ההקבלה בתפיסה החוקתית לגבי השניים נהירה על פניה. כשם שלעניין מעצר תיבחן השאלה האם קימת עילת מעצר, ואם כן, האם ניתן להגשים את

תכליתו באמצעות חלופה שפגיעתה פחותה, כך הוא ביחס להמשך החזקת חפץ תפוס. יש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בידי המשטרה; ואם כן, האם ניתן להגשים את תכלית התפיסה באמצעות שחרור החפץ בכפוף להגבלות מידתיות אשר תגשמה את התכלית הטמונה בתפיסה, בד בבד עם מיתונה והחלשתה של הפגיעה בזכות הקניין של האדם. השאלה היא, במילים אחרות, אם קימת "חלופת תפיסה" אשר תגשים את מטרת התפיסה בדרך שתפגע פחות בזכות קניינו של בעל הזכויות בנכס." (עניין לרגו, עמ' 8).

34. קיומה של עילת לתפיסת חפץ, אינה כדי המשך ההחזקה בו בידי המדינה, המשך החזקת החפץ בידי המשטרה, יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים, מעבר לפגיעה שנגרמה לו כתוצאה מעצם התפיסה. לפיכך, לא די שתפיסת הנכס נעשתה בעילה מבוררת, אלא יש לבחון האם הפגיעה נעשתה לתכלית ראויה, כמו כן, נשאלת השאלה, האם יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים מעבר לפגיעה שנגרמה לו מעצם התפיסה והאם נמצא אמצעי מידתי שיש בו כדי לאזן כראוי בין האינטרסים השונים; הציבורי אל מול הפרטי. (בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464 (להלן: "עובדיה").

"...לא ייעלם מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים מעבר לפגיעה שהייתה בעצם התפיסה ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה ועל בית-המשפט בתשובתו לביקורת על מעשי המשטרה, לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכלית ראויה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעלים במידה העולה על הנדרש. לשון אחר: שומה עליו על בית-משפט לבדוק ולמצוא אם קיימת חלופה אשר תשיג את תכלית 'מעצרו' של הנכס, אף פגיעתה בבעל הזכות בנכס תהא פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזיק בנכס ... לא נשלול נכס מבעליו - אם נוכל למנוע את פגיעתו הרעה שלא על דרך של מעצר" (עניין גאלי, עמ' 323).

35. פועל יוצא של הדברים האמורים הינו כי יש לבחון האם המשך החזקת התפוס בידי המשטרה משרת תכלית המשתלבת עם מקור הסמכות לתפיסה, אם נענה על שאלה זו בחיוב, עלינו לבדוק האם ניתן לשחרר את החפץ באופן ובתנאים ששיגו באופן מידתי את תכלית התפיסה מחד ואת מימוש זכות הקניין של מנגד.

36. בפרשת עובדיה שאוזכרה לעיל, נבחנו גישות משפט אחרות כאשר התברר כי העמדה הכללית הנוקטת בארצות המשפט המקובל היא, כי אף שניתן לתפוס רכוש שיש לגביו חשד כי עומדים לעבור בו עבירה, אין הרשות יכולה להמשיך ולהחזיק בתפוס ללא הגבלת זמן בהתבסס על חשד כזה, ללא פתיחה בהליכים משפטיים כלשהם. השיקולים הנשקלים בשיטות משפט אלו הם בין היתר; הסיכון לאבד את הראיה, עניינו של המשיב ברכוש והנזק שייגרם לו אם תמשיך הרשות להחזיק בו, היות הרכוש פוטנציאל ראייתי בהליך פלילי שהמדינה עשויה לנהל כנגדו תוך זמן סביר. חריג לכלל זה הוא: "רכוש אסור בהחזקה או בר חילוט, אז ניתן להצדיק את המשך החזקתו" (עניין עובדיה בעמ' 472).

37. לאחר תפיסת חפץ בידי המשטרה, נותן החוק בידי בית המשפט סמכות להורות, לבקשת שוטר או אדם התובע זכות בנכס, מה ייעשה בחפץ בתנאים שיקבע:

סעיף 34 לפקודה זו לשונו:

"מסירת התפוס לפי צו

על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה ... או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט השלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת, כפי שורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".

38. כמו כן, לעילות המפורטות בפקודת סדר הדין הפלילי, מצטרפות החשדות המיוחסים למשיב, לכאורה, לפי חוק איסור הלבנת הון, (ע"פ 8551/11 **יצחק כהן נ' מדינת ישראל**, תק-על 2012 (3) 5964 וכן ע"פ 2333/07 **שלמה תענך נגד מדינת ישראל**, תק - על 2010 (3) 343).

39. בעניינו, לסעיפים האמורים, מצטרף החוק לאיסור הלבנת הון, העוסק בתפיסת רכוש וחילוטו.

סעיף 21 לחוק לאיסור הלבנת הון, מאפשר, במקרה בו הפעולות המיוחסות למשיב מגבשות, לכאורה, את יסודות העבירה לפי החוק לאיסור הלבנת הון, לחלט רכוש בשווי רכוש שנעברה בו עבירה (בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' יוסף סיטבון**, ניתן ביום 31.10.07 (להלן: "**סיטבון**"). ע"פ 2010/12 **מדינת ישראל נ' מיכאלי**, תק-על 2012 (1) 6054):

21. (א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי נוסף על כל עונש יחולט רכוש מתוך רכושו של הנידון בשווי של רכוש שהוא -

(1) רכוש שנעברה בו העבירה, וכן רכוש ששימש לביצוע העבירה, שאיפשר את ביצועה או שיועד לכך;

(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך.

(ב) לענין סעיף זה, "רכושו של הנידון" - כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונו.

(ג) לא נמצא רכוש של הנידון למימוש צו החילוט במלואו, רשאי בית המשפט לצוות על מימושו של הצו מתוך רכוש של אדם אחר, שהנידון מימן את רכישתו או שהעבירו לאותו אדם בלא תמורה; לא יצווה בית המשפט כאמור לגבי רכוש שמימן או שהעביר הנידון לאותו אדם לפני ביצוע העבירה שבשלה הורשע, ושלגביה ניתן צו החילוט.

(ד) לא יצווה בית המשפט על חילוט רכוש כאמור בסעיף זה אלא לאחר שנתן לנידון, לבעל הרכוש, למי שהרכוש נמצא בחזקתו או בשליטתו ולמי שטוען לזכות ברכוש, אם הם ידועים, הזדמנות להשמיע את טענותיהם.

(ה) טען אדם שאינו הנידון לזכות ברכוש כאמור בסעיף קטן (ד), וראה בית המשפט, מטעמים שיירשמו, כי בירור הטענות עלול להקשות על המשך הדין בהליך הפלילי, רשאי הוא לקבוע שהדין בחילוט יהיה בהליך אזרחי; קבע בית המשפט כאמור, יחולו בהליך האזרחי הוראות סעיף קטן (ג).

(ו) בקשת תובע לחלט רכוש לפי סעיף זה, ופירוט הרכוש שאת חילוטו מבקשים, או שווי הרכוש שלגביו מבקשים צו חילוט, יצוינו בכתב האישום; נתגלה רכוש נוסף שאת חילוטו מבקשים, רשאי תובע לתקן את כתב האישום בכל שלב של ההליכים עד למתן גזר הדין.

40. בית המשפט, בעל סמכות לצוות על חילוט רכושו של אדם, בשווי פירות העבירה, אף אם אין בידיו או בידי המאשימה/ היחידה החוקרת, להראות קשר ישיר, שלפי רכוש זה מקורו במישרין מכספי עבירה:

"משמעות הדברים היא כי מקום בו ניתנה לבית המשפט סמכות לחלט רכוש בשווי הרכוש האסור, תהא נתונה הסמכות לתפוס הרכוש עד לסיום ההליכים... מאחר שניתן לחלט גם רכוש "תמים" בהבדל מרכוש "אסור" מוענקת סמכות עזר של תפיסת הרכוש לגביו ניתן לתת צו חילוט". (ב"ש (ת"א), פרלקיטות מחוז ת"א - מיסוי וכלכלה נ' ציון דוד).

41. השאלה הנשאלת היא, האם ניתן לשחרר את הכספים והנכסים ומה הם התנאים לכך? בהינתן קיומה של עילת תפיסה מתמשכת. עלינו לאזן בין זכות הפרט למנוע פגיעה בקניינו, אל מול תכלית התפיסה. במסגרת איזון זה, יחליט בית המשפט אם ניתן לשחרר את החפץ אף שמתקיימת עילה נמשכת לתפיסתו, ואם כן - באלו תנאים וסייגים יש לעשות כן, כדי להגן על תכלית התפיסה תוך פגיעה פחותה בזכות הקנין של בעל הזכות בנכס התפוס (עניין גאלי, שם, עמ' 325-323; בש"פ 7023/03 אבוטבול נ' מדינת ישראל, תק-על 2003 (3) 628; בש"פ 3159/00 אסנת רבין נ' מדינת ישראל, תק-על 2000 (2) 1118).

42. התכלית הראשונה לחילוט היא תכלית הרתעתית, החילוט מבקש למנוע מצב בו חוטא יוצא נשכר ממעשה עבירתו ופוגע בתמריץ העיקרי שיש לעבריין בביצוע עבירה - כדאיות בביצוע עבירה (ע"פ 4496/04 מחג'נה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.9.05).

תכלית נוספת, הינה בעלת אופי קנייני, "הוצאת בלעו של גזלן מפיו", ע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית, פ"ד נב (2) (385, 410 (1998)).

43. החוק מאפשר מימוש של צו חילוט מתוך רכושו של אדם אחר, מתוך הכרת המציאות, בה לא אחת פועלים עבריינים במבט צופה פני עתיד, ומפזרים את הרכוש המשמש אותם בביצוע העבירות, או את הרכוש שצברו כפירות העבירה, בין מקורבים שונים שאין להם חלק בביצוע העבירות ועל כן, גם לא יועמדו לדין. לפיכך, עצם הבעלות של אדם ברכוש, כשלעצמה, אינה מגינה מפני חילוט. (בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' יוסף (בן נסים) סיטבון**, ניתן ביום 31.10.07; בש"פ 6665/02 **אופק נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו (6) 544, 548).

44. עוד נקבע בפרשת סיטבון לעיל, כי חרף חשיבותו של האינטרס הציבורי שבחילוט, ויהא זה מרכושו של אחר, סעד זמני נגד רכוש אינו יכול להינתן נגד מי שאינו נאשם ואין לו כל זיקה להליך הפלילי, והדברים אמורים גם במי שחולק רכוש משותף עם הנאשם, דוגמת בן זוג, ילד, הורה, שותף, למעט באותם מקרים, בהם מתקיים הסייג הקבוע בסעיף 21 (ג) לחוק לאיסור הלבנת הון. אכן, "**דווקא העובדה כי היקף הרכוש החשוף להליך החילוט הוא רחב מאוד, מחייב הדבר איזון ראוי תוך התחשבות באינטרסים אחרים, ובתוכם הגנה על זכות קניין של מי שאין לו קשר לעבירת הסמים, במיוחד נוכח ההגנה החוקתית הניתנת כיום לזכות הקניין בחוק יסוד: "כבוד האדם וחירותו" שלפיה, אין פוגעים בזכות הקניין אלא "בחוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש, או לפי חוק כאמור מכוח הסכמה מפורשת בו"** (סעיף 8 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו).

45. בגדר האיזון, מסמיך החוק את בית המשפט להחזיר את הרכוש לבעליו, בין הוא מואשם בביצוע עבירה או בין המדובר באדם אחר, בתנאים המבטיחים את מימוש החילוט לאחר שיסתיים משפטו של הנאשם.

46. בעניינו מצטרף גם סעיף 109 (א) (2) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו 1975

109. (א) כדי להבטיח ביצועו של חוק זה או התקנות לפיו רשאי מי שהמנהל הסמיכו לכך -
(2) לתפוס מידי עוסק טובין (בפרק זה להלן - לרבות כלי הובלה שלהם, פנקסים ומסמכים אחרים), אם יש חשד שנעברה בהם או לגביהם עבירה או שהם עשויים לשמש ראיה לביצועה; אך לא יתפס כלי הובלה ששימש להובלת טובין כאמור אלא אם בעל הכלי או מי שהכלי בשימוש הקבוע חשוד בביצוע העבירה או בידיעה מוקדמת על ביצועה;

47. סעיף 109 לחוק מע"מ נועד לאפשר תפיסת טובין והחזקתם עד לסיום החקירה וקבלת החלטה אודות הגשת כתב אישום. אורך התקופה האמורה באופן רגיל הינו ששה חודשים כאשר ניתן להאריכה בששה חודשים נוספים. סמכות רשויות מע"מ לתפוס טובין ולהחזיק בהם מבוססת על שני טעמים, או שילוב ביניהן: חשד שנעברה בטובין או לגביהם עבירה, או שהם עשויים לשמש ראיה לביצועה. הטעם הראשון

משמר אפשרות של חילוט התפוס בסיום ההליך ונועד להגשים את המטרה שאין לאפשר לעבריין ליהנות מפרי פעילותו הבלתי-חוקית. הטעם השני הינו טעם של שמירה על ראיות שיהיו דרושות במהלך ההליך. הטעם השני עוסק ביכולת להגיע לתוצאה צודקת והטעם הראשון עוסק בשמירה על יכולת ליישם תוצאה צודקת (עניין **עובדיה**, 470) .

48. בשני המקרים חובה על הרשויות להיזהר מפני פגיעה לא מידתית בקניינו של הפרט, בהיות ההגנה על קניין הפרט שייכת לזכויות היסוד הראשונות במעלה כאמור בסעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (עניין **עובדיה**, 473). החזקת טובין למשך התקופה הנקובה בחקיקה ראשית בנסיבות המצדיקות זאת לא תיחשב לפגיעה בלתי מידתית בזכויות אלה. אין צריך לומר כי הבחינה לגבי הארכת התקופה תהא קפדנית עוד יותר מאשר לגבי התקופה הראשונה (ראו: בש"פ 998/05 **קחבר פפיסמדוב נ' מ"י**, תק-על 2005(1) 3552).

49. במסגרת הדיון, הגישה המשיבה לעיון בית המשפט דוח סודי עדכני, אשר סומן במ/1 ובו פירטה את הראיות שנאספו על ידה מפרוץ החקירה, ושלטענתה מגבשות את החשד הסביר. הדוח הסודי כולל בין היתר הודעות חשודים, חקירות וכן דוחות ומאזנים.

50. עיינתי בדוח הסודי ובמסמכים שהוגשו לעיוני ומצאתי כי קיים חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות למבקשים, החשודים הרלוונטיים בפרשה, מי ברמה גבוהה יותר ומי ברמה נמוכה, ולענייני, בשלב הזה בו אנו מצויים, מדובר בחשד סביר הנדרש לפי דין.

בעניין זה אפנה לבש"פ סיטבון לעיל נקבע: "**מצויים אנו בשלב בו ניתן לדון בדיות הראיות במישור הלכאורי בלבד**" (סיטבון, 796).

51. המשיבה מסתמכת בבקשתה הן על העילות הקבועות בפקודת סדר הדין הפלילי והן בחוק לאיסור הלבנת הון, אשר מפנה לסעיף 36 א' לפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג 1973. המבקשים הפנו את בית המשפט להחלטתו של כב' השופט מנחם מזרחי שנתנה במסגרת ה"ת (ראשל"צ) 53536-01-13 **משה סידס נ' מדינת ישראל משטרת ישראל, היחידה הארצית לחקירת פשיעה כלכלית**, שניתן ביום 23.2.13 (להלן: "**סידס**") במסגרתו ציין כב' השופט מזרחי כי:

"יש ממש בטענה, כי דרך פעולתה השגרתית של המשיבה, יצר מצב דברים שבמסגרתו היא נטלה לעצמה סמכויות מן הפקודה, אספה סמכויות נוספות מן החוק, התעלמה מסייגים שקבועים בחוק, ויצרה לעצמה דין פעולה חדש, שונה, מעורבב, שכולל אוסף של סעיפים המעניקים סמכות, תוך התעלמות מהגנות החוק ומסייגיו.

כך, נוצר מצב דברים, שבמסגרתו פעלה המשיבה, למעשה, מתוך פקודת סדר הדין הפלילי, שאינה מגבילה אותה בהגבלות הפרוצדוראליות הקבועות בחוק, תוך שהיא אוספת לעצמה את האפשרות

לחילוט בשווי עתידי, הקיימת בחוק, כמי המהלכת במטע הסמכויות ומלקטת לעצמה סמכויות שונות מעצי החקיקה השונים, בהתעלמה מכלל המבנה הקיים, ומן ההסדרים הקיימים.

ביחס להתנהלות כגון זו קבע בית-המשפט העליון בדנ"פ 3384/09 אריה אברם נגד מדינת ישראל, תק-על 2009 (3) 1832, כי שני המסלולים הינם מסלולים מקבילים, אולם הבחירה במסלול אינה שרירותית וכי על המשיבה לבחור במסלול הפוגע פחות בזכויות הקניין של האזרח".

52. יש ממש בטענת המבקשים כי על המשיבה היה להצטייד באישור פרקליט והעובדה כי המשיבה מנסה לעגן את פעולותיה הסמכויות שונות מהסדרים שונים, בעייתית היא. ואולם, כאן המקום לציין כי דבריו אלו של השופט מזרחי נאמרו באמרת אגב, בעניינו, כמו בעניין סידס המשיבה הצהירה כי תכלית העיקול וצווי ההקפאה שהוטלו במסגרת התיק, הינה חילוט עתידי, במסגרת החוק להלבנת הון.

בעניינו, מחומר הראיות שהונח לפניי, לא יכול להיות ספק, כי המבקשים, החשודים, ביצעו פעולה ברכוש, לפחות לכאורה, כהגדרתו בחוק, שכן הכספים נכנסו לחשבונותיהם והתערבבו ברכושם, ולראיה, אחת הדירות, בפרוייקט בלו, שייכת למבקשים 1 - 3 ונרשמה על שם החברה, כמו כן, הפעולות שעשו המבקשים, לפחות לכאורה, יש בהם קבלת כספים, לכאורה במרמה, נוכח הצגת מצג שווא, ויש בהם לקיים את יסודות העבירה ולאפשר, בסופו של הליך, לחלט את הרכוש מכוח סעיפים 21-26 לחוק לאיסור להלבנת הון.

53. סעיפים 21 ו- 26 לחוק לאיסור להלבנת הון, כאמור, מאפשרים למשיבה לעתור לחילוטו של רכוש בשווי רכוש, שנעברה בו עבירה (עניין סיטבון, וראה גם ע"פ 2010/12 מדינת ישראל נגד מיכאלי, תק-על 2012 (1) 6054). ולבית המשפט סמכות עתידית לצוות על חילוט רכוש בשווי פירות העבירה, וזאת, כאמור ואני שב ומדגיש, אף אם אין להראות קשר ישיר, שלפיו הרכוש המחולט הושג במישרין כתוצאה מביצוע עבירה. .

בדנ"פ 3384/09 אריה אברם נ' מדינת ישראל, תק-על 2009 (3) 1832 נקבע כי מסלול התפיסה לפי החוק הנ"ל והמסלול הקבוע לפי הפקודה, הינם מסלולים מקבילים, חלופיים, והמשיבה רשאית לעבור מהמסלול של הפקודה אל המסלול של החוק, גם במהלך ההליך הפלילי (ראה גם עניין סידס).

מדובר בשתי דרכים מקבילות, שאינן מוציאות זו את תחומה של זו.

54. המשיבה הצהירה בפני בית המשפט והצדדים, במהלך הדיון שהתקיים ביום 18.3.14, כי סכום המרמה הנטען עומד על סך של כ - 8.6 מיליון ₪, המשיבה עתרה כי בית המשפט יותיר נכסים וערבויות בסכום זה והיא תסכים לשחרור יתרת הנכסים המוקפאים.

55. במסגרת הדיון, טענה המשיבה כי המבקשת 3, חשודה אף היא בביצוע עבירות של הלבנת הון.
56. בעניינו, עיקר הנזק המידי של המבקשים, הינו קנייני, לטענת המבקשים, מצב דברים בו עוקל כמעט כל רכושם, הוקפאו החשבונות ואין תזרים של כספים המגיעים להם, אין להם יכולת להמשיך ולהפעיל את המבקשת 4 ואם המצב ימשיך כך הם יגיעו לקריסה כלכלית.
- בבואו של בית המשפט להכריע בשאלת שחרור תפוס, יש לערוך איזון שיש בו מחד, להבטיח למשיבה את האפשרות לחילוט עתידי, ומנגד יש להבטיח כי המבקשים לא יסבלו מאסון כלכלי בלתי הפיך או מפגיעה בלתי מידתית בזכות הקניין שלהם.
57. מהערכות השווי ודוחות השמאות שהוגשו לבית המשפט עולה כי הרכוש שנתפס עולה באופן משמעותי על סכום העבירה המיוחס למבקשים והפגיעה במבקשים בנסיבות אלה היא קשה ביותר. אין מטרתו של ההליך הפלילי לגרום להתמוטטות כלכלית, לא של המבקשים 1-3 ולא של המבקשת 4.
58. המשיבה לא יכלה להפריד ולהצביע על הסכום המדויק של העבירה שביצעו לכאורה המבקשים ובהגינותה הבהירה כי העבירות המיוחסות למבקשים קשורות למכרז האחזקה ומדובר בשנים שבין 2010-2012, עוד הבהירה כי אין ביכולתה להפריד את השנים.
- גם אם קיימת עילה לתפיסת הרכוש והמשך החזקתו והקפאתו, ואינני קובע אחרת, אני סבור כי יש מקום להורות על הקפאת רכוש שמחד יספיק למשיבה להיפרע מהם במסגרת הליך החילוט העתידי, בשווי העולה כדי סכום המרמה הנטען, ומאידך לאפשר למבקשים המשך התנהלות תקינה.
59. עיון בדוחות שהוגשו לפניי, הן מטעם המשיבה והן מטעם המבקשים מביאים אותי למסקנה כי יש להורות על שחרור חלק מהנכסים המוקפאים על מנת לאפשר למבקשים ובעיקר למבקשת 4 את המשיך פעילותה:

אני מאריך את תוקף הקפאת הנכסים הבאים למשך 180 ימים נוספים מהיום:

נכסי מקרקעין:

- א. **הנחלה במשק אלישמע** - חלקה א' - חלקה 16 בגוש 7258, חלקה ב' - חלקה 73 בגוש 7512, חלקות ג' ו - ד' גושים 6656, 4379, 7502 במושעא רחוב הנרקיס מס' 73 אלישמע, ה"ש על פי חוות דעת שמאית מיום 9.3.14, שלא הוגשה לגביה התנגדות בסך 7,920,000 ₪.
- ב. **דירה** - ברחוב יוניצמן תל אביב יפו, הידועה כגוש 7224 חלקה מחלקה 1 מגרש זמני 2 בניין מס' 6 קומה 10, דירה מס' E1, ה"ש על פי חוות דעת שמאית מיום 10.3.14, שלא הוגשה לגביה התנגדות בסך

עמוד 15

2,700,000 ₪.

יצוין, כי די בשני הנכסים המפורטים בסעיפים א' ו' ב' לכסות את סכום העבירה ואולם מצאתי לנכון להותיר בידי המשיבה נכסים נזילים שקל להיפרע מהם.

כספים:

באשר לצו המורה לתאגיד המים מי אביבים 2010 בע"מ שלא לשלם חובות כספיים למבקשת 4 ע"ס 2,224,000 ₪, צו ההקפאה מבוטל באופן הבא: סך של 1,000,000 ₪ יופקדו בידי המשיבה ואני מאריך את התוקף להחזקתם ב - 180 יום נוספים מהיום. יתרת הסכום בסך 1,224,000 ₪ תועבר לידי המבקשים.

כלי הרכב:

- א. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד 2006 - מס ל.ז. צמ"ה 60757, ה"ש 153,900 ₪
- ב. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2010 - מס ל.ז. צמ"ה 97296, ה"ש 207,600 ₪
- ג. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2010 - מס ל.ז. צמ"ה 97626, ה"ש 207,600 ₪
- ד. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2012 - מס ל.ז. צמ"ה 105230, ה"ש 261,300 ₪
- ה. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2012 - מס ל.ז. צמ"ה 106754, ה"ש 261,300 ₪
- ו. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2008 - מס ל.ז. צמ"ה 91694, ה"ש 186,200 ₪
- ז. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2010 - מס ל.ז. צמ"ה 93437, ה"ש 207,600 ₪
- ח. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2012 - מס ל.ז. צמ"ה 114852, ה"ש 261,300 ₪
- ט. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2013 - מס ל.ז. צמ"ה 115142, ה"ש 290,000 ₪
- י. צמ"ה מחפרון אופני בי סי במפורד, 2012 - מס ל.ז. צמ"ה 107099, ה"ש 261,300 ₪
- יא. משא להובלת מיכל לפורץ צינורות דאף, 2010, ל.ז. 5061573, ה"ש 154,000 ₪

המדובר בעיקול ברישום, יחד עם זאת מובהר למבקשים כי נאסר עליהם לעשות כל טרנסקציה לרבות מסירת כלי הרכב לגורם שלישי, בהינתן צו בית משפט, על המבקשים למסור את כלי הרכב לידי היחידה החוקרת.

אני מורה על ביטול צו ההקפאה לרכוש המפורט להלן:

(1) חשבונות וכספים:

- א. צו ההקפאה על תיק ההשקעות של המבקשת 4 ע"ס 1,700 ₪ שהוטל בחשבון 261210 בסניף 678 בבנק הפועלים.
- ב. באשר לצו המורה לתאגיד המים מי אביבים 2010 בע"מ שלא לשלם חובות כספיים למבקשת 4 ע"ס 2,224,000 ₪, צו ההקפאה מבוטל באופן הבא: סך של 1,000,000 ₪ יופקדו בידי המשיבה ואני מאריך את התוקף להחזקתם ב - 180 יום נוספים מהיום. יתרת הסכום בסך 1,224,000 ₪ תועבר לידי המבקשים.

(2) נכסי נדל"ן:

- הנכס המצוי במתחם פארק צמרת תל אביב הידוע כחלקה 731 שבגוש 6108 (מגרש 11 לפני תב"ע 1750 א') הרשום על שם תמם אורה ת.ז. 055998967, צו מניעה שמספרו 27286-12-13.

(3) כלי רכב:

- א. באשר לכלי הרכב, לגביהם ניתנה החלטה שחרור מפורשת ביום 24.2.14 (רכב הלנד קרוזר ל.ז. 3800870 ורכב הפורד ל.ז. 3257171), מצאתי להפחית את גובה הערבות הבנקאית לסך של 70,000 ₪ (לשני כלי הרכב) על מנת לאפשר שחרורם, יתר תנאי השחרור יוותרו על כנם.
- ב. אני מורה על שחרור ההקפאה על כלי הרכב שלא ניתנה לגביהם החלטה מפורשת.

(4) טלפונים ניידים

המשיבה תחזיר למבקשים 1-2 את הטלפונים הניידים שלהם.

60. לבקשת המבקשים, על המשיבה להעביר לידיהם העתק מכל הצווים שהוגשו לבית המשפט וניתנו בעניינם.
61. אני מעכב ביצוע החלטתי זו עד ליום 30.4.14 על מנת לאפשר לצדדים אם ירצו בכך להגיש ערר על החלטתי.
62. החומר הסודי שהוגש לבית המשפט, מוחזק בכספת בית המשפט ויימסר לנציג היחידה החוקרת.
63. המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ד, 13 אפריל 2014, בהעדר
הצדדים.